

[Erna Sørensen.]

ud i livet, at man overlader de virksomheder, som skal sælge varerne, at organisere den oplysningskampagne, som skal sættes i gang. Vi har jo noget, der hedder dansk kulturfilm, og hvorfor ikke lade en virksomhed f. eks. gennem en sådan film gøre en vis propaganda, for at de unge køber de rigtige ting. På den måde kan staten give sin støtte. Iøvrigt mener jeg ikke, man skal have et udvalg af en sådan sammensætning som her foreslået. For at denne lov skal virke efter sin hensigt, må man huske på, at de unge ikke i den grad trænger til barnepige, de har jo selv en god uddannelse og oplæring og skulle derigennem have mulighed for at træffe det rigtige valg med hensyn til indkøb af møbler og lignende.

Stort set kan vi altså sige, at vi ser med velvilje på, at der gives de unge den støtte, som denne lov tager sigte på, men der er alligevel mange ting i lovforslaget, som trænger til yderligere drøftelser, og jeg vil gerne tilsige mit partis medvirken hertil i det kommende udvalg.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Der er mange betæneligheder ved det foreliggende lovforslag, og der er også mange gode sider. Efter min mening er de gode sider de overvejende. For først at tage fat på betænelighederne vil jeg sige, at der er nogle indenfor mit parti, som finder, at betænelighederne er så store, at de ikke mener, de kan stemme for lovforslaget.

Hvad er det nu for betæneligheder, man særlig gør sig? Ja, først og fremmest siger man, at de unge nu om dage jo snart er dem, som har de bedste indtægter, og dem, der har de færreste pligter. De har altså i og for sig bedst lejlighed til at opspare, og sparer de ikke noget sammen, ja så må de selv om det. Hertil er der efter min mening at sige, at for det første gælder det ikke alle, og for det andet er der mange unge, som ikke sparer op, og som ikke ønsker at begynde at stifte hjem uden at have noget som helst i hjemmet. Man må se tingene, som de er, det nytter ikke, at hverken andre eller jeg siger til dem: det er virkelig jeres fejl, det må I gøre, ellers må I selv tage skade for hjemgæld, for det er en kendsgerning — som også fremhævet her i dag —, at mange unge går til afbetalingsforretningerne og køber ind, køber samlede møblement. De køber måske ofte møbler, som ikke er særlig velegnede til det lille hjem, de nu skal have — et byhjem består jo i reglen af to små værelser —, disse møbler fylder for meget og er måske ikke hen-

sigtsmæssige i mange andre henseender. Dermed følger så det meget, meget ubehagelige, at når de ikke kan betale det, de fortsat skal betale, risikerer de at miste møblerne. På den måde sker det faktisk, at mange køber katten i sækken.

Ja, men skal de da have barnepige, siger man — skal staten sørge for det? Dertil vil jeg svare: ja, vel at mærke, hvis man kan være barnepige på den måde, at man samtidig opdrager i en god retning. Og det er på dette punkt, jeg synes, det foreliggende lovforslag i en vis udstrækning bygger på sunde principper.

Noget af det væsentlige i lovforslaget er, at der er tale om en hjælp til selvhjælp. Man går ikke hen og tilbyder enhver som helst, som man ikke kan sige noget særlig uheldigt om, et lån, således som man i nogen måde gør det i Sverige og i Finland, hvad jeg absolut ikke er tilhænger af. Det, man tilbyder her, er et supplementslån — det må man vel huske; man kan så drøfte, hvorvidt de fordringer, der her i lovforslaget stilles om den mindsteopsparing, man må forlange, er de rigtige. Det er noget, vi vil kunne gå nærmere ind på i et udvalg, men det grundlag er det primære, at vedkommende selv skal have foretaget en opsparing gennem nogen tid.

Den tilknytning til sparekasserne, som hele ordningen har, mener jeg også er et sundt princip. Derigennem bliver denne lovgivning en animering for de unge til at spare op, først en animering til at spare op til et bestemt formål, nemlig bosættelsen, og dernæst, fordi de får denne tilknytning til sparekassen, har man måske lov til at håbe, at det skulle kunne animere dem til en fortsat opsparing. Dertil kommer så naturligvis den tvangsmæssige opsparing, som ligger i, at de skal tilbagebetale deres lån.

Jeg synes, der er grund til at rose sparekasserne, fordi de har vist det vidsyn at ville påtage sig denne opgave. Sparekasserne sparer jo derved staten for at oprette et stort administrationsapparat med institutioner, som slet ikke ville have de samme forudsætninger, som sparekassen har, for at administrere en lovgivning som denne forsvarligt. Sparekassen har jo sine erfaringer at bygge på. Den er en garanti for, at det bliver sagligt og grundigt undersøgt, om de, der ansøger om lån, nu også har de kvalifikationer, der gør det berettiget at give dem lån. Og her må man huske, at udgangspunktet er, at der kun må gives lån til sådanne, om hvem det skønnes, at de er i stand til at videreføre deres hjem.